

Arrest

nr. 313 442 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 21 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2015 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft het beroep tegen deze beslissingen verworpen bij arrest met nummer 149 352 van 9 juli 2015.

1.2. Op 4 november 2015 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven, evenals een inreisverbod van drie jaar.

1.3. Op 2 mei 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Op 10 januari 2017 beslist verweerder om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 11 februari 2019 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 216 552.

1.4. Op 21 februari 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind. Op 6 augustus 2019 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest met nummer 230 756 van 20 december 2019.

1.5. Op 14 september 2017 besliste verweerder om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Bij arrest met nummer 216 551 van 11 februari 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.6. Op 6 augustus 2019 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met het arrest nr. 230 756 van 20 december 2019 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.7. Op 31 juli 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 4 januari 2021 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd vernietigd bij arrest van de Raad nr. 256.011 van 9 juni 2021.

1.8. Op 13 maart 2023 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.9. Op 24 mei 2023 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van het Belgisch kind A..

1.10. Op 21 november 2023 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.05.2023 andermaal gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind A. A. (RR (0) [...]), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 04.12.2017 niet meer samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn in het kader van deze aanvraag louter 6 nieuwe foto's zonder of met digitale handmatige datering voorgelegd. Echter, een digitale datering die niet-automatisch is aangebracht wordt aanzien als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter

niet kan worden uitgesloten en welke niet afdoende op hun feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

In de vorige aanvragen werden reeds volgende bewijzen voorgelegd:

- vonnis van de Jeugdrechtbank dd. 16.03.2021

- vonnissen van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel - Familierechtbank dd. 08.11.2019 en 08.01.2020

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Zoals in de vorige beslissing tot weigering dd. 13.03.2023 werd aangegeven: wat betreft de financiële afhankelijkheid, dient opgemerkt te worden dat volgens het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel - Familierechtbank dd. 08.11.2019, bevestigd bij vonnis op 08.01.2020, de kosten van de minderjarige dochter (de referentiepersoon) gedeeld zouden worden tussen beide ouders en alle sociale en fiscale voordelen (zoals o.a. kinderbijslag) aan de vader toegekend werden. In het meest recente vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, Franstalige kamer, Jeugdrechtbank dd. 16.03.2021 is daar totaal geen sprake meer van. Geen van de ouders hoeft een euro bij te dragen aan het levensonderhoud, het onderwijs, de behandeling van het kind. Gezien geen enkel bewijs werd voorgelegd dat van iets anders getuigt, is het redelijk te stellen dat betrokkene heden nog steeds geen enkele bijdrage levert.

Om betrokkene 's affectieve band met zijn minderjarig kind te staven, werden bij deze aanvraag amper 6 nieuwe foto's zonder geldige datumindicatie voorgelegd. In de bewijslast van de vorige aanvraag waren reeds 3 oude vonnissen van de familierechtbank/de jeugdrechtbank met betrekking tot het kind aangebracht.

Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de RW). Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan dit niet worden besloten. Wat betreft de vonnissen dient opgemerkt te worden dat, wanneer men deze doorneemt, dient vastgesteld te worden dat de relatie van het kind met de vader in de loop van de tijd NIET hechter is geworden, wel integendeel.

Daar waar in het vonnis van 8.11.2019 het kind nog aan de vader werd toevertrouwd en de ouderlijke macht van mama werd geschorst (wat bevestigd werd in het vonnis van 08.01.2020) blijkt de situatie van het kind, uit de beschrijving van het vonnis van de jeugdrechtbank dd.16.03.2021 totaal een andere wending te hebben genomen.

Op 10 februari 2020 werd SOS Enfants van CHU Saint-Luc aangesteld om een medisch-psychosociaal onderzoek te voeren naar het welzijn van A.. De eerste vaststellingen waren onrustwekkend wat betreft het welbevinden van A.. A. leek zich totaal te hebben afgesloten, nam geen enkel initiatief, was totaal ongeïnteresseerd.

Dit terwijl de ouders, totaal in beslag genomen door hun onderling conflict, niet in staat om over hun kind te praten en over waar zij van houdt... A. leek een object die tussen hen beiden werd verplaatst. Uit het onderzoek bleek ook dat de vader niet geheel eerlijk was geweest. A. verbleef eigenlijk wekenlang bij de grootouders (langs vaderskant) i.p.v. bij de vader, de vader ging er occasioneel op bezoek. De vader hield echter voor, aan de medewerkers van Sos Enfants dat alles goed ging met A., dat ze aan het spelen was met de kindjes van zijn nieuwe partner. Op 4 mei 2020 werd het kind wegens hoogdringendheid geplaatst. Bijkomende onrustwekkende vaststellingen werden gedaan, ook met betrekking tot de relatie tussen vader en kind (bvb papa zegt dat het kind heel goed Turks en Nederlands praat, terwijl het kind amper lijkt te praten en uitsluitend Turks). Op 6 mei 2020 werd de plaatsing bevestigd. Op 29 juni 2020 is het rapport van Sos Enfants klaar. Het kind kwam, na de hoogdringende opvang, terecht bij SRG Estacade sinds 15 juni 2020. Ook daar wordt vastgesteld dat het kind nog niet terug kan naar één van de ouders. Met betrekking tot de situatie van papa wordt het volgende gesteld: «Le papa d'A. nous dit vouloir se centrer sur les besoins de sa fille et se montre preneur de nos conseils, mais les choses ne semblent pas tenir dans la durée. Nous postulons qu'il fait ce qu'il pense que nous attendons de lui, sans vraiment pouvoir y mettre du sens pour son enfant et donc habiter ses actions. Monsieur reste encore très autocentré sur sa propre souffrance et ses propres besoins (ses intrusions restent fréquentes), sans trop pouvoir s'en décaler au bénéfice de son enfant » Vandaar dat de rechtbank beslist dat het kind geplaatst moet blijven. De rechtbank formuleerde het contact met de ouders als volgt: «Limite les contacts entre A. et ses parents aux rencontres médiatisées organisées par l'institution.» Een meer recente uitspraak van de rechtbank heeft betrokkene ter staving van de aanvraag niet voorgelegd. Als de regeling van toen ongewijzigd is, kan dat eigenlijk niet als iets positiefs gezien worden voor betrokkene. Dat wijst er immers op dat het bezoekrecht nog steeds niet is uitgebreid, het nog altijd onder toezicht moet gebeuren en beperkt wordt in het belang van het kind.

De in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde foto's kunnen niet overtuigen dat betrokkene heden een standvastige relatie onderhoudt met zijn minderjarig kind. Als er effectief een ononderbroken contact is geweest tussen betrokkene en zijn minderjarige dochter sinds de vorige aanvraag dd. 14.09.2022 tót heden, mag aangenomen worden dat papa meer betekenisvolle documenten kan voorleggen dan 6 extra foto's.

Het feit dat betrokkene niets meer voorlegt, is eigenlijk meer betekenisvol dan wat hij wel voorlegt. Daar waar bij een eerder aanvraag nog een getuigenis stak van een sociaal assistente die verklaarde dat mijnheer zijn bezoekrecht uitoefende, zit dat er nu (opnieuw) niet meer in. Het minste dat zou mogen verwacht worden, is dat mijnheer de bezoekregeling nakomt en hieromtrent de nodige bewijzen voorlegt, vb. de bevindingen daarover van de personen die de referentiepersoon dagdagelijks begeleiden. Het meisje wordt constant opgevolgd, het stemt niet tót vertrouwen dat betrokkene daar spontaan niets van voorlegt om aan te tonen hoe zijn kind er op vooruit gaat, mede door zijn toedoen/zijn aandacht. Het is niet omdat een vonnis de affectieve relatie formeel reguleert, dat deze omgangsregeling ook effectief wordt uitgevoerd. Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen of er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. Op basis van de toegevoegde foto's kan niet blijken dat betrokkene de omgangsregeling zoals gestipuleerd in het vonnis daadwerkelijk naleeft en dat er sprake is van voldoende standvastige persoonlijke banden tussen betrokkene en zijn dochter.

De frequentie en regelmaat van de eventuele bezoeken kan niet afdoende worden afgeleid uit het beeldmateriaal.

Uit de voorgelegde foto's valt bijgevolg niet op te maken in hoeverre er heden werkelijk sprake is van effectief beleefde persoonlijke en standvastige banden tussen betrokkene en zijn kind. Het is aan de betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om deze standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van :

-artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet,

-artikel 47/1 juncto 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

-kennelijke appreciatiefout

-van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

"§1. Het familielid dat zelfgeen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, die nt een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een

geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19terf Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn.
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

*§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)"

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een période van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden. alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. (...)"

4.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

" § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

5.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Eisende partij is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen werden voorgelegd teneinde de aanvraag gezinshereniging gegrond te verklaren. De door de wet gestelde voorwaarde zijn alien vervuld.

De verwerende partij verwijst volledig onterecht naar:

- een zogenaamd gebrek aan een afhankelijkheidsverhouding die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt;
- Een zogenaamd gebrek aan financiële afhankelijkheid en dus een gebrek aan financiële bijdragen door de eisende partij;
- Een zogenaamd gebrek aan een emotionele of affectieve band tussen eisende partij en diens dochter.

Verwerende partij schendt op deze manier het eerste middel.

6.

In casu is de situatie en het belang van de referentiepersoon en de relatie tussen de referentiepersoon en de eisende partij, de vader, een belangrijk element in de beoordeling of er al of niet een afhankelijkheidsrelatie is, of er al of niet een financiële bijdragen zouden kunnen zijn en of er al of niet een affectieve relatie bestaat tussen eisende partij en diens dochter.

De dochter is een minderjarige Belg die absoluut de zorg en de nabijheid van de vader nodig heeft, ook al is deze in de tijd beperkt.

De moeder heeft immers geen enkel contact meer met de dochter.

Dat de dochter aldus eisende partij nodig heeft, kan niet ter discussie staan.

Dat tevens andere mensen en andere personen in grote mate de dochter ondersteunen en opvangen, wilt niet zeggen dat er geen afhankelijkheid en geen steun en begeleiding is van eisende partij.

De begeleiding en de steun door eisende partij is er. En derhalve is er een afhankelijkheidsrelatie.

Het feit dat iemand anders eventueel en misschien in de ogen van de verwerende partij deze afhankelijkheidsrelatie zou kunnen opvangen, neemt niet weg dat er ook een afhankelijkheidsrelatie momenteel ook is tussen eisende partij en de dochter en derhalve de voorwaarden vervuld zijn.

Ook nog, de verwerende partij gaat er kortweg vanuit dat eisende partij geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch eisende partij kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe, want bijkomende informatie werd niet opgevraagd.

De verwerende partij heeft met deze situatie geen rekening gehouden en heeft nagelaten hieromtrent inlichtingen te vragen aan eisende partij. Indien bijkomende foto's of bijkomende info van de rechtbanken nodig zou zijn, had deze vraag kunnen gesteld worden.

Het is onzorgvuldig van verwerende partij om hieromtrent niet te informeren.

Elke situatie evolueert en derhalve deze van de eisende partij en diens dochter ook.

De verwerende partij kan dan ook niet in die zin motiveren zonder de bijkomende informatie hieromtrent op te vragen.

Verwerende partij kan niet naderhand gaan stellen dat deze info niet was overgemaakt door eisende partij die niet op de hoogte was dat deze informatie diende overgemaakt te worden.

De informatie die gevraagd was aan de eisende partij in het kader van de aanvraag gezinshereniging is door eisende partij ook overgemaakt geweest.

Eisende partij brengt dan ook stuk 2 bij, welke een vonnis is van de jeugdrechtbank.

In dit vonnis van 2023 wordt nog steeds bevestigd dat de vader een beperkt zal hebben met zijn dochter, maar het contact is er wel. Daarnaast wordt in het vonnis van de jeugdrechtbank tevens herbevestigd dat er geen contacten zullen plaatsvinden tussen de moeder en de dochter.

De contacten die er nog zijn met eisende partij zijn dan ook van essentieel belang voor de dochter.

Wat betreft de financiële bijdragen is eisende partij vragende partij om zijn financiële bijdrage te betalen doch is dit tot op heden afgehouden geweest en werd er bepaald dat er geen financiële bijdragen moet worden betaald door eisende partij.

Het betreft aldus geen vrije keuze van eisende partij.

Er is een jeugddossier hangende bij de jeugdrechtsbank welke moet gerespecteerd worden.

Het is ook in het belang van de dochter dat dit dossier hangende is.

De beslissingen die er genomen worden zijn tevens in het belang van de dochter hoewel eisende partij natuurlijk vecht om een uitbreiding te krijgen van zijn contacten met zijn dochter om ervoor te zorgen dat de band tussen vader en dochter hechter wordt, om ervoor te zorgen dat de dochter de Turkse taal niet verleeft, om ervoor te zorgen dat de dochter allé aspecten van haar identiteit kent en blijft kennen....

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

7.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met allé gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij en de moeder en de dochter te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en allesbehalve redelijk is geweest.

De concrete individuele situatie waarin de vader, de moeder en het kind, zich bevinden, werd niet zorgvuldig genoeg nagegaan.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden. gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij heeft alhier diens familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van diens sociale en economische belangen ligt nu in België.

Zijn dochter is minderjarig en heeft de Belgische nationaliteit.

Zijn dochter is in België geboren.

Haar leven is dan ook volledig gelegen in België.

Dit geldt dan ook automatisch ook voor eisende partij, zeker gezien de moeder zelfs volledig uit het beeld is verdwenen.

De moeder heeft immers geen enkel contact meer met de dochter.

De enige ouderlijke contacten die de dochter nog heeft, is deze met eisende partij.

De dochter is een minderjarige Belg die absoluut de zorg en de nabijheid van de vader nodig heeft, zeker gezien de moeder volledig uit beeld is.

Het belang van deze contacten is dan ook niet te onderschatten en dit in het belang van de dochter die werd geplaatst maar natuurlijk ook in het belang van verzoekende partij.

Dit gegeven betreft immers zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarnaast wonen de vader van verzoekende partij en de broer van eisende partij ook in België.

Hij woont ook met zijn vader en zijn broer samen.

Dat eisende partij aldus nodig is, kan niet ter discussie staan.

Het niet verkrijgen van een verblijf en een daaraan gebonden latere terugkeer naar zijn land van herkomst zal eisende partij en zijn dochter en zijn vader en zijn broer dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8.1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8. 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden. maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.2. Gelet op hun onderling samenhang, worden de drie middelen samen behandeld.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. De betrokkene moet met kennis van zaken kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat deze zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Zo wordt op duidelijke wijze verwezen naar het feit dat verzoeker gezinshereniging aanvraagt met zijn minderjarig Belgisch kind, in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Er wordt echter vastgesteld dat de verzoeker sinds 2017 niet meer samenwoont met zijn kind, zodat hij zijn kind niet komt begeleiden of vervoegen. Daarnaast wordt gemotiveerd dat er evenmin sprake is van een gezinscel door financiële of affectieve banden. Uit verzoekers betoog blijkt overigens dat hij de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing genoegzaam kent, nu hij deze poogt te weerleggen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen en verzoeker hiervan tevens de schending aanvoert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2. Artikel 40ter, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden weigeringsbeslissing, bepaalt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Verzoeker heeft een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ingediend, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn minderjarige Belgische dochter. Zoals verzoeker zelf aanhaalt dient hij naast zijn identiteit, tevens te bewijzen dat hij zijn dochter vergezelt of zich bij hem voegt.

Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Ook al voorziet artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het *“vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen”* en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, kan verweerder bijgevolg geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen de ouders en hun minderjarige kinderen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd (EHRM *Marckx t. België*, nr. 6833/74, 13 juni 1979, § 31). Het bestaan van een gezinsleven is dan ook een feitenkwestie, afhankelijk van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM *Paradiso en Campanelli t. Italië* (GK), nr. 25358/12, 25 januari 2017). Een kind geboren uit een samenwonend of gehuwd koppel, maakt vanaf de geboorte *ipso iure* deel uit van hun gezin. Door dit loutere feit ontstaan tussen het kind en de ouders een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM *Şerife Yiğit t. Turkije* (GK), nr. 3976/05, 2 november 2010, § 94; EHRM, *Elsholz t. Duitsland* (GK), nr. 25735/94, 13 juli 2000, § 43; EHRM *Kroon/Nederland*, nr. 18535/91, 27 oktober 1994, § 30; EHRM *Keegan t. Ierland*, nr. 16969/90, 26 mei 1994, §§ 44-45). Deze band tussen kind en ouder blijft bestaan, zelfs als de ouders op het moment van de geboorte niet langer samenleven of de relatie is beëindigd (EHRM *Keegan t. Ierland*, nr. 16969/90, 26 mei 1994, § 44; EHRM *Berrehab t. Nederland*, nr. 10730/84, 21 juli 1988, § 21).

Samenwonen tussen ouder en minderjarig kind is ook geen noodzakelijke voorwaarde om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen vaststellen (EHRM *Berrehab t. Nederland*, nr. 10730/84, 21 juli 1988, § 21). Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Hierbij kan er bijvoorbeeld rekening gehouden worden met: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM *Joseph Grant t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 10606/07, 8 januari 2009, § 30; EHRM *Kroon t. Nederland*, nr. 18535/91, 27 oktober 1994, § 30). Louter en alleen een biologische afstamming is onvoldoende om een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen vaststellen (EHRM *L. t. Nederland*, nr. 45582/99, 1 juni 2004, § 57). Er wordt door verweerder dus een redelijke invulling gegeven aan artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet wanneer hij, nadat wordt vastgesteld dat de aanvrager niet samenwoont met zijn dochter, vereist dat affectieve en/of financiële banden worden aangetoond tussen beiden. Gelet op het voorgaande, dient uit de bestreden beslissing minstens te blijken waarom uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker een daadwerkelijk affectieve band heeft met zijn minderjarige dochter.

De Raad dient op te merken dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf. Verzoeker dient evenzeer de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren. De Raad wijst er nogmaals op dat een gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarig kind in principe wordt vermoed, waardoor de bewijslast bij verweerder ligt om aan te tonen dat er in weerwil van dit wettelijk vermoeden alsnog geen sprake is van een daadwerkelijk beleefd beschermenswaardig gezinsleven. Verzoeker diende zijn aanvraag te onderbouwen met alle documenten die hij nuttig achtte om aan te tonen dat er is voldaan aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij de affectieve band met zijn dochter diende te staven. Dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoeker niet te contacteren met het oog op het verstrekken van bijkomende stukken, is derhalve niet aangetoond.

2.2.3. De bestreden beslissing stelt aan de hand van de door verzoeker voorgelegde documenten vast dat hij sinds 4 december 2017 niet meer samenwoont met zijn kind en hij haar dus niet komt begeleiden of vervoegen. Met betrekking tot de financiële of affectieve banden, worden de door verzoeker voorgelegde stavingsstukken als volgt beoordeeld:

- De zes nieuwe foto's die worden voorgelegd, zijn digitaal gedateerd, hetgeen geen garantie van juistheid bevat. De foto's vormen ook geen voldoende basis om een standvastige relatie met volgehouden contacten aan te tonen.
- De vonnissen van 16 maart 2021, 8 november 2019, en 8 januari 2020 werden reeds ingediend. Volgens het vonnis van 8 november 2019 zouden de kosten voor het kind gedeeld worden. Het vonnis van 16 maart 2021 geeft aan dat geen van de ouders bijdraagt aan het onderhoud van het kind.
- Verzoeker levert geen bewijs van financiële ondersteuning.
- De relatie tussen verzoeker en zijn kind is niet sterker geworden.
- Het vonnis van 16 maart 2021 beschrijft zorgwekkende bevindingen over het welzijn van het kind. Het kind verbleef vaak bij de grootouders, niet bij verzoeker. Contact met de ouders werd beperkt tot begeleide bezoeken.
- Er is geen bewijs van effectieve, hechte persoonlijke banden tussen verzoeker en het kind. Het ontbreken van aanvullende bewijsstukken is veelzeggend. De bezoeksregeling is waarschijnlijk nog steeds beperkt, wat een negatieve indicatie inhoudt.

Aldus motiveert de bestreden beslissing dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker niet bij zijn dochter woont en er evenmin van sprake is van een hechte financiële of affectieve band tussen vader en dochter.

2.2.4. Hiertegen voert verzoeker aan dat de moeder geen contact meer heeft met de dochter, hetgeen impliceert dat er sprake is van een afhankelijkheidsband met de vader. Verzoeker betoogt dat hij niet de kans heeft gekregen bijkomende informatie aan te brengen gezien hij niet werd uitgenodigd om bijkomende gegevens aan te bieden.

Verzoeker verwijst ook naar een vonnis van de jeugdrechtbank van 16 maart 2023 waaruit blijkt dat de vader een beperkt contact heeft met zijn dochter en waarbij werd bevestigd dat er geen contacten meer plaatsvinden moeder en dochter.

Wat betreft de financiële bijdragen voert verzoeker aan dat de financiële bijdrage thans niet werd opgelegd door de jeugdrechtbank. Verzoeker heeft niet de vrije keuze om financiële bijdrage te leveren.

2.2.5. Daargelaten of verzoeker de verwerende partij op de hoogte heeft gesteld van het vonnis van de jeugdrechtbank van 16 maart 2023, beperkt verzoeker zich tot zeer summiere gegevens op dit punt. Het feit dat de moeder geen contact meer heeft met de dochter betekent nog niet dat verzoeker wel met haar contact zou hebben. De rechtbank voorziet in een beperkt contact met zijn dochter. Daaruit blijkt echter niet met welke regelmaat de contacten werden onderhouden en in welke mate de verzoeker zijn vaderrol terug tracht op te nemen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het opwerpen van een aantal *a contrario* elementen waaruit volgens hem moet blijken dat er nog wel financiële of affectieve banden zijn tussen hem en zijn dochter. Hij zegt dat het feit dat andere personen de dochter ondersteunen niet betekent dat er geen afhankelijkheid of steun in begeleiding is van verzoeker. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat er sprake is van financiële of affectieve banden tussen hem en zijn dochter waaruit kan worden afgeleid dat hij zich bij haar komt voegen in België. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de door verzoeker voorgelegde elementen bij zijn aanvraag niet blijkt dat er sprake is van financiële contacten of van bezoeken aan zijn dochter. Verzoeker verwijst naar het niet medegedeelde vonnis van 16 maart 2023 waarin hem een beperkt contact werd toegekend, maar hij brengt verder geen informatie aan waaruit kan blijken op welke wijze en met welke frequentie hij contact had met zijn dochter.

2.2.6. In het tweede en derde middel voert verzoeker inhoudelijk dezelfde grief aan. Om de redenen hierboven uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM werd hoger reeds uiteengezet dat de band tussen verzoeker en zijn dochter verbroken is sinds 2017. Uit de gegevens die hij ter staving van zijn aanvraag heeft bijgebracht, blijkt actueel niet dat er sprake is van een herstel van deze band. Met betrekking tot het feit dat hij bij zijn vader en broer zou wonen, merkt de Raad op dat banden tussen volwassenen familieleden niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, tenzij er bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan die verder gaan dan de normale affectieve banden tussen volwassen familieleden. Uit verzoekers betoog blijkt niet dat van dergelijke bijkomende afhankelijkheid sprake is.

2.3. De drie middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT